

Elsüllyedő hajóra szálltál, avagy a bűn ütötte törésre álltál?

Harmadik rész

Énekek: 25: 1 és 2; 4; 168: 1 – 3; 171: 1 és 195.

Ige: „Még aznap este azt mondta nekik: Menjünk át a túlsó partra! Elbocsátották azért a sokaságot, hogy átvigyék őt azzal a hajóval, amelyben volt, de más hajók is voltak vele. Időközben nagy szélvihar támadt, és a hullámok becsaptak a hajóba, annyira, hogy az már-már megtelt. Ő pedig a hajó hátsó részében egy vánkoston szunnyadt. És fölkeltek őt ezekkel a szavakkal: Mester, nem törödsz vele, hogy elveszünk? Erre felkelt, megdorgálta a szelet, majd azt mondta a tengernek: Hallgass, némulj el! És elállt a szél, és nagy csendesség lett. Majd így szólt hozzájuk: Miért vagytok ilyen gyávák? Hogy van az, hogy nincs hitetek? Ekkor nagy félelem fogta el őket, és ezt mondták egymásnak: Kicsoda ez, hogy a szél is, és a tenger is engedelmeskedik neki?” Mk 4: 35 – 41.

Bibliaolvasás: János 11: 1 – 15a.

Testvéreim, a múlt alkalommal a közbenjárói szolgálatról hallottunk, amit a tanítványok csak éppen elkezdtek tanulni.

Nem könnyű közbenjárni, ha egyetlen igaz Közbenjárónkat, vagy magát Istent aludni látjuk, ha mennyei Atyánknak a nem törődöm, vagy csak másokkal törődő arcát véljük látni.

Az egész történet legizgalmasabb mozzanata az, hogy Jézus alszik, akiről tudjuk, hogy Ő a láthatatlan Istennek számunkra valamiképpen mégis látható képe (Kol 1:15), Aki minden teremtménynek előtte született; mert Ő benne teremtett minden, ami van a mennyekben és a földön, láthatók és láthatatlanok, (...) (Kol 1:16) és Aki által Isten „ez utolsó időkben szólt és folyamatosan szól hozzánk. Ő a mi mindenható Urunk, akit az Atya mindennek az örökösévé tett, aki által a világot is teremtette, aki az Ő dicsőségének visszatükröződése és valóságának képmása, aki hatalma szavával fenntartja a mindenséget. Zsidók 1:1 – 2.

A mélyen alvó Jézus Krisztus tehát a láthatatlan Istennek a látható képe és visszatükröződése, aki teljesen nyugodt, mintha semmi baj nem lenne, pedig vadul tombol a mindent elpusztító vihar!

Figyelemre méltó az, hogy ezt a tanítványok nagy félelemként élik meg a viharban alvó Jézus tapasztalatukat, az Úr nyugalma pedig nem talál bennük helyet, nem áradhat beléjük, hogy megteljenek vele. Sajnos a vihar látványával, az elsüllyedő hajó érzékelésével és a tétlennek látott Jézussal telnek meg és ehhez a valóságérezéssel társuló félelemmel és rettegéssel.

Ők akkor és ott a maguk zaklatottságában valami teljesen mást várnak és követelnek Jézustól. Talán azt, hogy abban a kritikus helyzetben Jézus is segítsen, igyekezzen, tegyen valamit velük és értük. Nemde a bajban kellene megmutatkoznia annak, hogy élő és cselekvő Istenünk van. És még ott van az Ige is:

- „nem szunnyad és nem alszik az Izrael őrizője”¹
- „veletek vagyok minden nap a világ végezetéig!” Mt 28: 20.

A viharban úgy látjuk, hogy hatalmas szakadék tátong a „velünk van az Isten (Immánuel)” és a bennünket elpusztító elnyelő vihar között, maguktól pedig nem tudunk eljutni Atyánk mennyei szempontjához, ahhoz, hogy az Isten szent neve dicsőüljön meg miközben Krisztus Urunk folyamatosan üdvözít bennünket.

Ezek a tanítványok a vihar miatt, a félelmük miatt, a veszélyeik miatt, a hajó megtartásának kimerítő munkája miatt, s végül a Jézusnak tett szemrehányások, vagy **a Jézuson számonkért Ige miatt nem látták, hogy éppen mit tesz Izrael Őrizője**. Döbbenetes. Pedig ha láthatták volna, Jézus azt tette, hogy annyira nyugodt maradt, hogy aludt. Éppen ezzel bizonyította, hogy nem szunnyad Izrael őrizője, hát ezért maradhat ő nyugodt, ezért alhat, mert Izrael

¹ Zsolt 121, 4

Őrizője éberem őrökdi, akkor is, ha aludva véljük látni őt. Szóval nem tudott úgy tombolni az a vihar, hogy Jézust ebből a nyugalmából kiköckentse, a tanítványokat viszont igen, mert ők teljesen a viharra hangolódtak.

A történet szerint, noha Jézus a tanítványok hajójában ült, de az életét nem a hajó legénységére bízta, hanem a mennyei Atya kezeibe helyezte, tudva azt, hogy az Atya akarata nélkül semmi sem történhet, sőt csak az Atya akarata történhet! Ennek dacára a látvány az, mintha a tanítványok kezében volna a hajó kormányja és megmentésének ügye. Látszólag minden arról győz meg, hogy ők azok a hajósok, akik a hajó megtartásán fáradoznak. Ők a tenger szeszélyeit ismerő tette kész és látványosan cselekvő tengerészek. Jézus pedig, Ő csak egy fáradt ember, a rájuk bízott utas, akit ők visznek a túlsó partra. De hát vajon ez -e az Isten szerinti igazság? Bizony nem, mert valójában Jézus Krisztus a hajó igazi kormányosa és megtartója és ő az, aki átvisz bennünket ama túlsó partra, a halálból az életbe (Jn 5: 24 – 25)!

A tanítványok tehát „vitték” a fáradt, mélyen alvó, de jelenlétével valahogy mégis csodásan őrökdi Jézust.

Lehet, hogy gyakran nem vesszük észre Jézus jelenlétét, de ez nem jelenti a jelenlétének hiányát. Lehet, hogy legtöbbször nem érezzük azt, hogy Krisztus Jézus szeret, de ez nem jelenti azt, hogy ő gyűlöl, utál, megvet és nem szeret.

Máskor pedig csak egy alvó Jézust látunk, tapasztalunk, ki mintha semmivel se törődne. Olyan rettenetes, amikor az ember mintegy, hogy milyen vihar miatt Istent nemtörődömnek, vagy csak másokkal törődőnek látja. Ilyenkor az embert a kétségek hatalmas hullámai ide-oda hányják. Így fogalmazzuk meg ezt a szenvedést:

- „Ha igazán van Isten az égben, ha Istennek igazán szerető szíve lenne, nem engedné, hogy így kínlódjam, nem engedné, hogy ez történjen!”

Jézus barátja, Lázár kapcsán az igéből azt hallottuk, hogy igenis megengedi Isten a betegséget és a halált is, miért is? Jézus ezt válaszolja erre nekünk:

- „Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére van, hogy általa megdicsőüljön az Isten Fia.” János 11: 4. Később ezt is mondta:
- Lázár meghalt. Örülök, hogy nem voltam ott: tiérettetek, hogy higgyetek! János 11: 14 – 15a

Nekünk tehát tudnunk kell azt, hogy mi a jó hajóra szálltunk fel és Jézus mindig, minden nap velünk van a világ végezetéig, akkor is, ha nincs a hajónkban, hanem éppen a viharzó tengeren járva közeledik hozzánk, (Mt 14: 25 – 26), vagy a hajónkon van, de mélyen alszik! Továbbá tudnunk kell azt is, hogy Ő mindent Atyja akarat és tetszése szerint cselekszik egyfelől azért az Isten Fia Krisztus neve megdicsőüljön, másfelől azért a hitünkért, amely szüntelenül az üdvösséget munkálja, most ebben a pillanatban is!

Amennyiben mindent jobban megvizsgálunk valójában nem Ő az, aki alszik, hanem mi aludtunk el. Mindig a mély álmig alszunk el, amikor azt gondoljuk, hogy mi vagyunk a cselekvő valakik, amikor úgy látjuk, hogy mi kormányozzuk hanyattatott életünket! Mi merjük ki a vizet a süllyedő hajóból! Mi mentjük meg az Isten által elindított reformációt. Mi alapítunk és építünk új egyházat, az egyetlen igaz hitvalló egyházat. Mi gyúrjuk élő gyülekezetté a szétesettet. Álom és illúzió, magunkat becsapó képzelődés a magunknak tulajdonított megmentő cselekvés. Az örökkévaló Krisztus, Ő az, aki mindeneket megcselekszik, aki látszólag aludva is éberem őrökdi felettünk. Egyedül Ő a Megtartó és Üdvözítő! Egyedül ő az, aki érettünk szüntelenül üdvözítő cselekvésével cselekszik!

Testvéreim, mi most vegyük észre és lássuk meg az alvó Jézust. Figyeljünk oda nyugodt egyenletes lélegzésére, csendes szívdobogására, és vegyük át tőle azt a békés ritmust. Így nyugszanak meg a csecsemők is vigasztaló édesanyjuk keblén, érzik az anyai szívdobogást.

Az Úr szól hozzánk, ahogy mindig is szolt. Testvéreim, Jézus alvása egy hatalmas prédikáció, mely azt hirdeti, hogy ha Jézus aludni tud, miközben az övéi küszködnek, akkor a baj, a

veszedelem, nem halálos és nem végzetes. Ha az Úr aludni tud ebben a viharban, akkor a szabadulás már biztosítva van. Később így tanítja Jézus tanítványait a veszélyességi fokozatokról:

- „Ne azoktól féljetek, akik a testet öli meg, a lelket pedig meg nem ölhetik, hanem attól féljetek inkább, aki mind a lelket, mind a testet elvesztheti a gyeheennában.”²

Tanítása szerint ez utóbbi az igazi vihar!

Most, hogy Jézus különbséget tett vihar és vihar között, tegyük meg mi is! Ha pedig azt látod, hogy Jézus hagyja, hogy küszködj, otthagyd szorongatottságodban, ráadásul hallgat, sőt elaludt, akkor ez nem a szeretetlenségének a jele, épp ellenkezőleg, ez annak a jele, hogy ez a vihar nem halálos, nem árthat, nincs hatalma lelked felett, ne félj tehát. Az alvó Jézus vigasztal: Ne félj, nincs olyan nagy baj, ha én, aki mindenkinél jobban szeretlek, aki életemet adtam érted, aludni tudok közben! Kemény prédikáció a hallgató, sőt alvó Jézus részről, de ez is nekünk szól.

A történet szerint, amikor már nem bírták a tanítványok a viharban alvó Jézust, nem a vihart nem bírták, hanem a tétlen Jézust, egy cseppet sem udvariasan és kíméletesen, nem nagy hittel és bizalommal, hanem kétségbe esve és megsértődve fölköltötték, és Ő fölkelt.

Én próbáltam elképzelni, hogy élhették meg a tanítványok e történet utolsó jelenetét? Én úgy gondolom, hogy a félelemmel felköltött Jézus felkelt, felállt, békésen és alaposan körülnézett és szemügyre vett mindent. Máté ezt úgy értelmezte, hogy Jézus előbb a pánikba esett tanítványaiban csendesítette le megháborodott gondolataikat, kétségbe esésük és indulataik viharát némította el, és csak ezután jött a külső természet. Ő tehát előbb ezt kérdezte:

- „Hát nincs hitetek, hol van a ti hitetek?” Csak ezután parancsolt a külső viharnak:
- „Hallgass, némulj el!”

Krisztusnak tehát előbb minket kel elcsendesítenie. A külső vihar nem költözhet a lelkünkbe és a szívünkbe, nem gerjeszthet bennünk pánikot, sem rettegést, ha tele vagyunk a Jézus Krisztus nyugalmaival és mennyei Atyán szeretetével. Ne engedjük tehát, hogy a másik emberben lévő vihar, félelem, pánik belénk gyűrűzzön. Kérjük Jézust, aki minden vihar felett Úr és Krisztus, töltsön be az ő békességével. Ő annyira nyugodt volt még abban a nagy viharban is, hogy mindenki szeme láttára elaludt.

Az Úr szólt és most is szól, ő még az alvásával is beszél hozzánk. Egyenletes lélegzetvételeivel és csendes szívdobogásával önmaga nyugalmaát adja át nekünk, mint az édesanya, aki a kicsinyét vigasztalja. Vajon képesek vagyunk megérezni Urunknak ezt a nyugalmaát, rá tudunk-e hangolódni az ő békességére?

Emlékezzél vissza arra, amikor Isten beszélt veled. A hangjára emlékezz, az alig hallható halk és szelíd hangra. Elfelejtetted volna? Halld, mert ezt mondta:

- „Ha tehát ti gonosz létekre tudtok gyermekeiteknek jó ajándékokat adni, mennyivel inkább ad mennyei Atyátok Szentlelket azoknak, akik kérik tőle?”³ Ezt is mondta:
- „Maga pedig a békesség Istene szenteljen meg titeket teljesen, és őrizze meg a ti lelketeket, elméteket és testeteket teljes épségben, feddhetetlenül a mi Urunk Jézus Krisztus eljövételére.”⁴

Figyelj Krisztus Urunkra, aki hatalma szavával fenntartja és igazgatja a mindenséget, s míg figyelsz, engedd, hogy gyógyítsa látásodat és hallásodat, hogy finomítsa érzékelésedet, hogy mint Jézus, mi is mindig halljuk az Atyát, lássuk az Ő cselekvését. A mennyei Atyát, és nem Mózeszt, nem Illést, nem Keresztelő Jánost, nem egy embert, nem Szilárdot és nem Gyulát.

---

² Mt 10, 28

³ Lk 11, 13

⁴ 1Thessz 5, 23

A tó földrajzi fekvésének következtében a vihar egy megszokott jelenség volt a tópartiak életében. Péter, András, Jakab és János hajósok voltak, ismerték ifjúságuktól fogva az ottani viszonyokat. Mégis miért rettentek most meg annyira? Jézus azt mondta, hogy a kishitűségük miatt. Más helyen az van feljegyezve, hogy a kemény szívük miatt féltek, mert nem tudtak okulni a jelek és csodák láttán. Csak csodálkozni tudtak, okulni és tanulni már nem!

Péter elevenen emlékszik vissza leveleiben a tanítványként megélt viharokra. Így beszél a próbák közt lévő gyülekezeteknek:

- „Ne rémüljete meg attól a tüztől, amely próbáltatás végett támadt közöttetek, mintha valami meglepő dolog történnék veletek” (1Pét 4, 12).

Ha megrémülünk azoktól, amik történnek velünk, ez azért van, mert nem tölthetett be teljesen a szeretet Istene önmaga lényével. Sok titkos büszkeség visszatart attól, hogy alábbszálljunk Jézussal az ő megaláztatásaiba és halálába.

- „Én nem akarom magamat lealacsonyítani, én nem akarok megalázkodni!” - mondjuk.

Nem is kényszerít rá senki. Hajszálon múlik és kimenekülhetsz, ha akarsz. Tiltakozhatsz, kivonhatod magad azok közül, akik ki vannak választva az evangélium hirdetésére és az evangéliumért való szenvedésre. Tehát ezt is mondhatod:

- „Nem bánom, ha a világ szeméjteként kezelnek is, csak hirdetessék az evangélium!”

Az Jézus Krisztus szolgálja, aki Isten evangéliuma valóságáért, a Krisztus váltságáért, Jézus Krisztusért kész vértanúságot is vállalni.

A tanítványok tehát nagyon féltek, de mégis ez a félelmet keltő vihar volt hivatva arra, hogy nyilvánvalóvá tegye, hogy kicsoda Jézus, mily erős és hatalmas Ő és azt is, hogy milyen emberek ők.

A tanítványok kritikus magatartása, már-már szemrehányás volt, ami nem állt meg a hit mérlegén. Oh milyen emberi magatartást vártak Jézustól, talán azt, hogy ő velük együtt birkózzon a viharral és a hullámokkal; merje a vizet, tartsa a kormányrudat, vagy segítsen a vitorla összegyűjtésében. Ez a hitük messze állt a tökéletestől.

Mi is sokszor csupán emberi dolgokra akarjuk rávenni Jézust. Ne tegyük. Ő sokkal fenségesebben küzd meg a viharral, mint ahogy mi azt képesek vagyunk elgondolni. Az ő szempontjai mindig mennyei Atyánk szempontjai, ne akarjuk hát megváltoztatni, inkább ismerjük fel a javunkat munkáló mennyei szempontokat és simuljunk bele atyánk akaratába!

De a tanítványoknak annyi hitük mégis volt, amivel Jézushoz rohanjanak és felköltsék őt! A bizalom egy kis szála Jézushoz kapcsolta őket. Ne várj valami eget és földet rengető nagy hitre, hanem szaladj Jézushoz azzal a kicsivel, amid van, és Jézus majd elbánik az éggel, földdel és tengerekkel.

Vizsgáljuk meg magunkat, vajon nem vetettük mi is minden ok nélkül Jézusra számonkérő kritikákat, vádakot és sérelmeket? Nemcsak a kétségbeesésünket, de sokszor a sikertelenségeinket és totális kudarcunkat is rajta kérjük számon.

Jézus csodálatos messiási személye messze felülhaladja a tanítványok által magukban kialakított Jézus képet. Bizony, mi is ebbe a hibába esünk. A tanítványok tudták, hogy Jézusnak hatalma van a tisztátalan lelkek felett, hogy betegeket gyógyíthat meg, de azt még nem tudták, hogy a világ, a természeti elemek, és az őket mozgató törvények, egyszóval minden a Jézus uralma alatt van.

Mi is tudjuk, hogy a bibliai Jézus milyen hatalmas, de azt nem tudjuk, hogy a mi sajátos helyzetünkben milyen fenségesen fog cselekedni, arról még nincs tapasztalatunk. Mi vajon tudjuk, hogy minden hatalom mennyen és földön a Jézus Krisztus kezében van, nem elméleti tudásként, hanem belső bizonyossággként?

Aztán alighogy kimondta ezt a parancsot, elállt a szél, és nagy csend lett. Elhallgatnak a tanítványok, és elnémul a szél, lenyugszanak a hullámok is, tükörsimává lesz a tenger. Jézus

nyugalma kezd uralni ott mindent. Abban a csendben szólal meg a tanítványokban az áhítat, az imádat és az ámuló kérdés:

- „Kicsoda ő, hogy mind a szél, mind a tenger engednek az ő szavára?”

Most már tudjuk, hogy Ő az, akinek hatalma és uralma alól semmiféle vihar nem vonhatja ki magát. Egy hullám sem csaphat magasabbra és messzebbre, mint ahogy ő kezdettől fogva határt szabott neki. Ő a világ Ura és Megváltója és nincs senki és semmi, se a földön, se az égen, se a föld alatt, sehol, aki, vagy ami ne lenne alája vetve az Ő áldó kezének.

A tanítványok által feltett csodálkozó kérdésre akkor senki nem adott választ. A kérdés most hozzánk szól, és rá mindenkinek személyesen és saját meggyőződése szerint kell válaszolnia. Akkor még Péter is némán állt, később viszont lelkéből jövő hangon mondja:

- **„Te vagy a Krisztus az élő Istennek Fia!”** Egyszer mindenki el kell jusson erre a felismerésre, arra a pontra, amikor feltétel nélkül elfogadja Jézust Urának és Megváltójának.

„Jézus Krisztus tegnap, ma és mindörökké ugyanaz!” Ő ma is hív minket, most is hajónkban van, és mindig velünk marad. Jussunk el arra a felismerésre, hogy Jézus mindenek felett uralkodik, fogadjuk el az Ő felénk nyújtott kezét és higgyünk abban, hogy Ő vezet, mind testünkre mind lelkünkre gondot visel, és vele együtt meg fogunk érkezni a dicső örökkévalóság túlsó partjára! Ámen.